

BUSCAR I TROBAR DÉU AMB ETTY HILLESUMⁱ

DÉU, CERCA I TROBADA. EN EL POU PREGON

01

Dins meu hi ha un pou molt profund i allí hi ha Déu, de vegades hi és accessible, però sovint hi ha pedres i runes per tapar el pou i llavors Déu està enterrat. Cal desenterrar-lo de nou.

Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. A Déu, ningú no l'ha vist mai; però si ens estimem, ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud. Coneixem que estem en ell i que ell està en nosaltres perquè ens ha donat el seu Esperit.

(1 Jn 4,11-13)

Preguem: Senyor, que tanta runa com hi ha al meu pou interior, no m'impedeixi de descobrir-t'hi: ajuda'm a fer-hi neteja.

02

M'imagino que hi ha gent que pregui amb ulls dirigits cap amunt. Ells busquen Déu fora de si mateixos. També hi ha altres persones que abaixen el cap profundament i l'amaguen entre les seves mans; Crec que aquestes persones busquen Déu dins de si mateix.

Job va replicar: Tant de bo que jo sabés on trobar Déu. Encara avui és rebel la meva queixa, tot i que encadeno el meu gemec. Tant de bo que jo sabés on trobar Déu! M'arribaria fins al seu soli, exposaria davant d'ell la meva causa, la meva boca s'ompliria d'arguments. Coneixeria les seves respostes, em faria càrrec de la seva rèplica. I ell, ¿pledejaria contra mi amb tot el seu poder? No, tan sols m'escoltaria amb atenció. Ell tindria al seu davant un home honrat i jo em deslliuraria per sempre del meu jutge. Però, si vaig a llevant, no hi és; a ponent, no l'hi veig. Si es mou pel nord, no me n'adono; s'amaga cap al sud i no l'albiro.

(Job 23, 1-9)

Preguem: Senyor, tu saps com et desitjo, tu saps com t'estic cercant: Senyor, deixa't trobar

03

En el meu cor ja s'han enfonsat molts galions i intentaré durant tota la meua vida treure a la superfície alguns dels molts tresors que estan submergits.

Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

(Lc 19,11-27)

Preguem: Senyor ajuda'm a descobrir tot allò que m'has donat i a activar-ho en favor d'aquells que tu estimes i jo hauria d'estimar més.

04

La meua vida és en realitat una escolta a mi mateixa, contínua, escoltant als altres i a Déu. I quan dic que jo m'escolto llavors és realment Déu el que m'escolta en mi. El més essencial i més profund de mi escoltant el més essencial i el més profund en l'altra. De Déu a Déu.

El Senyor ens ensenya que aquest és el camí, no n'hi ha cap d'altre. S'inicia amb Jesús, sí, en el Cel, en el desig d'obeir el Pare. Però a la Terra s'inicià amb la Mare de Déu: ella, què li va dir l'Àngel? "Que es faci allò que tu dius", és a dir, que es faci la voluntat de Déu. I amb aquell "Sí" al Senyor, el Senyor va començar el seu camí entre nosaltres.

(Papa Francesc)

Preguem: Senyor dona'm gràcia per conèixer la teua voluntat i força per seguir-la.

AJUDAR DÉU; CUIDAR DE DÉU I LA SEVA LLAR

05

I si Déu no segueix ajudant-me, llavors hauré d'ajudar jo a Déu. Tota la superfície de la terra es va convertint poc a poc en un gran camp de concentració del que pocs se n'escapen. Sempre m'ocuparé d'ajudar el millor possible a Déu, i quan ho aconseguixi, bé, llavors també ho aconseguiré amb els demés

T'ajudaré, Déu meu, perquè no m'abandonis, però no puc assegurar-te res per avançat. Només una cosa és per mi cada cop més evident: que tu no pots ajudar-nos, que hem d'ajudar-te a tu i que així ens ajudarem a nosaltres mateixos. És l'únic que té importància en aquests temps, Déu: salvar un fragment de tu en nosaltres. Tal vegada així

(Pg 43) | *puguem fer alguna cosa per a ressuscitar-te en els cors desolats de la gent.*

Preguem: Senyor, ensenya'ns a viure la nostra vida orientada cap a Tu i a ajudar els demés.

06

El gessamí de darrera de la casa està completament devastat per la pluja i les tempestes dels darrers dies. Però en algun lloc a dins meu el gessamí continua creixent tranquil·lament, tant desbordant i tendre com sempre havia crescut. I reparteix les bones olors per la teva llar, Senyor, que és el meu interior.

De vegades les persones em semblen cases amb les portes obertes. Entro, deambulo pels passadissos i les habitacions. Cada casa hauria de convertir-se en un habitatge dedicat a tu, Déu meu. Et prometo, et prometo que buscaré per a tu un habitatge i recer en tantes cases com em sigui possible, Senyor.

Preguem: Senyor, que mantinguem sempre obert el nostre cor per que Tu puguis fer-hi estada.

AMB DÉU EN QUALSEVOL CIRCUMSTÀNCIA (2 c1, pg 41-43)

07

No em sento atrapada en les urpes de ningú, només em sento en els braços de Déu, per dir-ho d'una manera maca. Crec que sempre i a tot arreu em sentiré en els braços de Déu. Potser em destruiran físicament però res més.

Déu, agafa'm de la teva mà, t'acompanyo obedientment, sense resistir-me. No defugiré de res que m'arribi en la vida. Ho assimilaré amb totes les meves forces. Però dona'm de tant en tant un breu instant de tranquil·litat. Tampoc pensaré, amb tota la meva innocència, que la pau, en cas que m'arribi, vagi a ser eterna. També acceptaré la intranquil·litat i la lluita que tornaran a continuació.

Pregària: Senyor meu i Déu meu, dona'm pau i tranquil·litat que això em basta.

08

Potser caigui presa de desesperació i hagi d'aguantar unes carències que no pugui ni imaginar-me en les meves fantasies més fosques. I no obstant això és significatiu si es mesura amb el mateix sentiment la confiança en Déu i amb les possibilitats que ofereixen les vivències interiors.

Aniré a tot arreu de la teva mà i vull procurar no tenir por. Intentaré irradiar alguna cosa de l'amor, del verdader amor humà que hi ha en mi, allà on sigui. És com si cada respiració estigués embeguda d'un sentiment d'eternitat, com si els actes i expressions més insignificants tinguessin un gran rerefons i un sentit més profund. Me n'alegro molt de poder transmetre quelcom d'aquesta imperiosa força.

Preguem: Senyor meu, i Déu meu. Confio plenament en tu.

DIÀLEGS

09

Hi ha una intranquil·litat en mi, una intranquil·litat estranya i diabòlica, que podria ser productiva si sabés fer alguna cosa amb ella. Una intranquil·litat creativa. No és la intranquil·litat del cos; ni tan sols una dotzena de nits de passió podrien posar-li punt final. És quasi una intranquil·litat "sagrada". Déu, pren-me amb la teva gran mà i converteix-me en el teu instrument, permet-me escriure.

(Diari 4-07-41, pág 29)

Oh, Senyor, no em donis de bon matí tant per pensar, dona'm una mica més d'aigua freda i gimnàstica. La vida no es pot definir com un parell de fórmules. Ocupa tant temps que no es pot deixar de pensar... té infinits matisos i no es pot limitar ni simplificar. Malgrat tot, jo sí que puc ser senzilla.

(Diari 23-10-41, pág 53)

Preguem Pare fes-nos senzills per poder-nos convertir en instruments teus.

10

No, no crec que caigui a l'abisme. Aquesta tarda he tingut un atac de desesperació i tristesa, no per tot el que està passant, sinó simplement per mi mateixa... Fa un parell de dies creia que ja m'era igual quan arribés la meva crida perquè ja ho havia viscut i patit tot. Però avui, de sobte, m'ha semblat, que tot m'importava molt més del que havia pensat fins llavors. Fou molt difícil. T'he estat infidel, Déu meu, però no totalment i només per una estona petita. És bo viure moments de desesperació i caure en letargia temporalment. Una tranquil·litat contínua seria alhora quasi inhumana.

Avui he viscut grans coses, de dia i de nit, Senyor, et dono les gràcies per haver pogut suportar-ho tot i per deixar passar tan poques coses sense que m'afectin. I ara, he d'anar a dormir.

Preguem: Pare que sapiguem ser forts davant els moments durs i fer costat als qui pateixen.

11

Déu meu són temps massa durs per a gent tan fràgil com jo. Sé que després arribaran temps més humans. M'agradaria tant seguir amb vida per transmetre als nous temps tota la humanitat que, malgrat tot el que experimento a diari, porto dins meu. És la única manera de preparar els nous temps, preparant-los ja en el nostre interior. En alguna part em sento per dins molt lleugera, sense cap amargor, tinc molta força i amor. M'agradaria seguir amb vida per preparar els nous temps i per transmetre tot el que hi ha de indestructible en mi a la nova època, que segur que arribarà. Està cada dia més propera, ho presento.

(Diari 20-07-42, pág 150)

Parlaré amb tu, Déu. És bo això? Sense preocupar-me de la gent, ara tinc només la necessitat de parlar amb tu. Estimo tant el pròxim com estimo en cada persona una mica de tu, Déu. Et busco per tot arreu i en tots els éssers humans, i sovint trobo un trosset teu. Intento desenterrar-te en el cor dels altres. Però ara necessito paciència, molta paciència i temps per a la reflexió. Serà molt dur.

(Diari 15-09-42, pág 163)

Preguem: Pare que sapiguem portar l'esperança en els moments de foscor i reconeguem en cadascun dels éssers humans el trosset que hi ha de tu.

12

El procés que he viscut aquest últim any és veritablement senzill, però penso que també es decisiu per la meua vida futura. El Cosmos s'ha mudat del meu cap al meu cor o, com vulgui que sigui, del meu cap a una altra zona diferent. I un cop que Déu es va haver instal·lat en mi i va haver ocupat l'espai que encara avui habita, sí, llavors van desaparèixer de cop tots els mals de cap i tots els problemes gàstrics.

(Cartes 22-09-42, pag25)

Tu que m'has donat tant, Déu meu, permet-me també donar amb les mans obertes. La meua vida s'ha convertit en un diàleg ininterromput amb tu, en una llarga conversa. Quan sóc en algun racó del campament, amb els peus a terra i els ulls apuntant al cel, sento el rostre negat de llàgrimes, única sortida de la intensa emoció i gratitud.

(Cartes 18-08-43, pag132)

Preguem: Pare fes-nos generosos amb els altres, amb temps, paciència, comprensió i tendresa.

13

No lluito a la teua contra, Déu meu: la meua existència, és un diàleg incessant amb tu: probablement no arribi a ser l'artista en la que voldria convertir-me, però com a mínim visc dins teu. M'agradaria construir aforismes i relats vibrants, no obstant, la primera i última paraula que escometo és invariablement la mateixa: Déu. I això ho abasta tot i rebutja el que és fútil, i la meua energia creativa s'esgota en diàlegs interiors amb tu.

(Cartes 18-08-43, pág132-133)

Déu dóna'm la mateixa tranquil·litat gran i poderosa per el meu interior que tu tens en la teua naturalesa. I si vols fer-me patir, dóna'm llavors el profund sentiment que tot ho abasta, però estalvia'm les mil preocupacions punyents que minven a una persona fins a deixar-la en res. Dóna'm tranquil·litat i confiança. Permet-me que cada dia obtingui alguna cosa més que no tan sols les mil preocupacions quotidianes.

(Diari 3-10-42, pág192)

Preguem: Pare que sapiguem trobar en l'oració tota la pau que ens vols transmetre.

CREURE I SER CONSEQÜENT

14

Aquesta tarda en el meu llarg caminar cap a casa, quan de sobte les preocupacions em sobrevingueren i semblava que no anaven a tenir fi, m'he dit a mi mateixa: si afirmes que creus en Déu, llavors has de ser conseqüent, has d'entregar-te per complet a ell, no pots preocupar-te pel dia de demà.

(Diari 20-07-42, pág 151)

Sí, Déu meu, et sóc fidel a les verdes i a les madures i no sucumbiré. Encara crec en un sentiment més profund de la vida. Sé com he de seguir vivint, sento una gran seguretat en mi que ell també posseeix. Et semblarà increïble, però la vida em sembla bonica i sóc feliç.

(Diari 20-07-42, pág 151)

Preguem: Pare fes-nos forts en la fe, que la nostra confiança en tu ens faci gaudir la bellesa de la vida.

15

Déu i jo som els únics que ens hem quedat enrere. Ho hi ha ningú més que em pugui ajudar. Tinc una responsabilitat, però encara no he hagut de carregar amb ella. Jugo massa i sóc indisciplinada. No em sento empobrida en absolut, sinó més aviat enriquida i tranquil·la. Déu i jo ens hem quedat enrere, completament sòls. Bona nit.

(Diari 4-10-42, pág 194)

Que gran és la necessitat interior de les teves criatures en aquesta terra, Déu meu. T'agraeixo que m'acostis a tanta gent amb necessitats interiors. Ells també estan allà asseguts tranquil·lament i ingènua, parlen amb mi i de cop, es manifesta la seva necessitat. I allà, sense més, es troba un grapat d'humanitat que no sap com seguir vivint. I així és com comencen per mi les dificultats. No n'hi ha prou de predicar sobre tu, Déu meu, cal trobar-te primer en els cors dels altres. Cal alliberar en els altres el camí cap a tu, Senyor.

(Diari 17-09-42, pág 170)

Preguem: Pare que sapiguem escoltar i acompanyar als qui tenim a prop.

CANTS

Jesús, pensa en mi, quan arribis al teu Regne (bis) (T 37)

Spiritus Iesu Christi, Spiritus caritatis, confirmat cor tuum; confirmet cor tuum (T36)

Déu, que tot el que penso s'orienti vers tu. En tu hi ha la llum, no m'oblides mai. En tu hi ha l'ajut, en tu hi ha la paciència. No comprenc encara els teus camins, prò tu coneixes el camí per a mi. (T139)

El Senyor et restaura. Déu no està pas lluny. El Senyor ve a trobar-te, ve a trobar-te. (T140)

L'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor el nostre Déu, que ha fet el cel i la terra, el cel i la terra. (T124)

Oh Crist, Senyor Jesús (bis) (T60)

Tota la vida cantaré, la bondat que em té el Senyor (T58)

Nada te turbe, nada te espante; quien a Dios tiene nada le falta. Nada te turbe, nada te espante: solo Dios basta. (T50)

ⁱ Textos seleccionats (i traduïts) de:

- Daniel Camarero. *Las páginas más bellas de Ety Hillesun*. Monte Carmelo. Burgos 2007
- Ety Hillesun. *El cor pensant dels barracons*. Cartes des d'Amsterdam i el camp de Westerbork. Angle Editorial. 2017